

**CHIA SẺ NHỮNG ĐIỀU TÂM ĐẮC VỀ
THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN**

Chủ giảng: Thầy Thái Lễ Húc

Chuyển ngữ: Ban biên tập Học Làm Người Tốt

Giảng tại: Trung Tâm Giáo Dục Văn Hóa Truyền Thống – Malaysia

Tập 34

**Dùng lý trí, chớ dùng tình cảm để đối mặt với những thay đổi của nhân duyên,
xin đừng quên cái tâm ban đầu**

Giảng ngày 25 tháng 10 năm 2010

Quý vị đồng đạo, xin chào mọi người!

Mấy tiết học vừa qua chúng ta đều nói về câu kinh văn “*trung hiếu hữu đức*”. “Trung hiếu” là điều căn bản của văn hóa truyền thống dân tộc, cũng là đức hạnh then chốt của sự truyền thừa gia đạo, gọi là “*trung hiếu là gốc để truyền gia*”. Nghĩa lý của hai đức hạnh “trung” và “hiếu”, nếu muốn hiểu rõ thì cần thật sự hạ công phu. Ví dụ chúng ta xem chữ “trung” này, trung với chính mình. Mình muốn thành tựu chính mình, mình đã tận tâm hay chưa? Không tận tâm tức là thẹn với lòng, tức là lừa gạt chính mình, đây chính là tâm lừa gạt. Tâm lừa gạt là gạt trời, là chà đạp bổn thiện của mình, tự tánh của mình.

Tìm được mấy người thật sự trung với bản tánh chân như của mình? Chúng ta tùy thuận tập khí là bất trung với chính mình, với chính mình mà không trung thì là đang lừa gạt chính mình, làm sao trung với người được? Thương mình mới có thể thương người, giúp mình mới có thể giúp người. Dùng chân tâm hơn nữa lại thường xuyên dùng chân tâm thì lòng trung này mới có thể làm trọn vẹn. Trung với cha mẹ của mình, với người thân, với một nửa kia của mình. Làm tròn bổn phận chức trách này đối với con cái, nuôi dưỡng các em, còn phải giáo dục các em trưởng thành, giáo dục các em hiểu chuyện, có thể trở thành trụ cột của xã hội, đây là tận trung. Nếu như chúng ta không giáo dục tốt con trẻ để con trẻ trở thành gánh nặng của xã hội thì chúng ta bất trung với xã hội. Tại sao người ta khi bước vào cuộc sống hôn nhân, hôn lễ lại long trọng như vậy? Vì phải có trách nhiệm với gia tộc, cũng phải có trách nhiệm với cả xã hội, đây cũng là trung.

Thái độ trung này, tôi phát hiện một hiện tượng rất vi diệu. Khi tôi tiếp xúc với phụ huynh có học lực không cao, họ thường hay nói: “Tôi không nói con của tôi sau này phải có học lực cao bao nhiêu, nhưng ít ra, nó không được gây nguy hại cho xã hội”. Họ có khái niệm này. Ngược lại, những phụ huynh có học lực cao, chỉ vì một chút việc nhỏ có thể đến trường học tranh cãi. Người có học lực cao thì lấy đạo lý đè người; còn những người có học lực thấp lại thường hay nghĩ là mình phải có trách nhiệm với xã hội.

Trong cả hệ thống giáo dục của chúng ta, phải nên không ngừng nâng cao đức hạnh của mỗi người chứ không phải chỉ có tri thức của họ mà thôi. Mấy đời người chúng ta, thế hệ ông bà nội của chúng ta không biết chữ, nhưng vẫn trung hiếu tôn tâm; còn chúng ta bây giờ ai cũng tốt nghiệp đại học nhưng không biết thế nào là trung hiếu, ngay cả trung hiếu cũng không nhận thức được. Cho nên cái “gốc” này, phải tìm được, đức là gốc, trung hiếu là gốc vậy.

Chúng ta là những giáo viên, chúng ta là những người làm cha mẹ, giáo dục con trẻ mà ngay cả căn bản cũng không dạy các em thì sai lầm này là rất lớn. Tam Tự Kinh đã nhắc nhở chúng ta: “*Nuôi không dạy, lỗi của cha; dạy không nghiêm, lỗi của thầy*”. Người tu hành không suy nghĩ về hướng này, luôn cảm thấy bản thân mình tu rất khá, nền tảng quan hệ ngũ luân suy kém đến mức hồ đồ, nhân đạo còn giữ không được mà còn thành Phật đạo sao? Đại sư Ấn Quang từ bi, biết được nghe Phật pháp là nhân duyên trong trăm ngàn vạn kiếp, sợ chúng ta tu mà không biết cảnh giới của mình đã tới đâu, vấn đề nằm chỗ nào, lời giáo huấn mà Ngài thường nhắc tới nhất là “*đôn luân tận phạm*”, đây là vì bạn bè và quyến thuộc có duyên trong đời của chúng ta, vì các đồng nghiệp trong công việc của chúng ta, ta phải làm tròn bổn phận; “*nhàn tà tôn thành*”, phải canh giữ cho tốt khởi tâm động niệm của mình, không được gạt mình, không được gạt người.

Chữ “trung” này, mở rộng ra xã hội, mở rộng ra quốc gia, chúng ta bất luận là làm trong ngành nghề nào, làm trong lĩnh vực nào, cũng đều phải tận trung. “Trung” trên thực tế là không lúc nào mà không đang thực hành đức hạnh. Kể cả mở rộng tới đệ tử Phật chúng ta, cũng phải vì Phật môn mà tận trung. Chúng ta lần trước đã nhắc tới, tôn giả A-nan khi khai ngộ đã nói rằng: “*Tận thử thâm tâm phụng trần sát, thị tắc danh vi báo Phật ân*”. Chữ “tận” này tức là từ bây giờ cho tới khi sanh mạng này kết thúc, thậm chí là vị lai vô tận, đều không thay đổi thái độ này, đây là chân tâm, là tận trung. Chúng ta thật sự có lòng trung này, nhưng có thể giữ gìn được hay không? Cho nên phát tâm thì dễ, giữ tâm khó. Ví dụ chúng ta theo đuổi công việc hoằng pháp lợi sinh, hoằng dương văn hóa truyền thống dân tộc, khi đến đây thì đều có sứ mệnh. Cho nên người muốn giữ gìn lòng trung, giữ gìn lý trí thì không được quên tâm ban đầu: “Tôi tới đây là để làm gì?”, phải thường xuyên giữ gìn tâm trạng này, “Tôi tới đây là vì Phật pháp, vì chúng sanh”. Giữ gìn được mới có thể trung, mới có thể có chân tâm; không giữ gìn được thì tùy thuận tập khí rồi, có thể khi đang xử sự với đại chúng thì xung đột đối lập với người ta, thấy người không thoải mái, bất mãn, oán trách, lòng trung này sẽ không được giữ gìn.

Tôi đã từng tiếp xúc với mấy đồng đạo đến với trung tâm khi anh bắt đầu muốn theo đuổi công việc hoằng dương văn hóa truyền thống. Anh rất hiếm có, anh nói với tôi: “Ngày nay tôi tới đây làm việc này, không cầu có công chỉ mong không tội. Nếu như hành vi của tôi gây ra chướng ngại lớn cho đoàn thể này thì thầy Thái nhất định phải nói cho tôi biết. Thầy chỉ cần nói cho tôi, tôi chắc chắn sẽ đi ngay, đợi tôi điều

chỉnh tốt rồi thì tôi sẽ quay lại làm. Tôi không muốn thêm phiền phức cho sự nghiệp này”. Tấm lòng này của anh là rất trung, tận tâm tận lực.

Trước đây tôi có nhắc tới với mọi người, chúng ta vì xã hội, vì chánh pháp cứu trụ mà công hiến, việc này tuyệt đối không tách xa công việc hiện tiền của chúng ta, trong khi làm việc tức là đang phục vụ đại chúng, tức là đang hoằng dương chánh pháp. Trước hết, phải là “người có thể hoằng đạo”, hành vi của chúng ta tức là đang hoằng pháp. Không thể trong khóa học thì giảng rất là hay, còn khi chúng ta đối nhân xử thế, làm việc, chung sống với đại chúng thì không giống với lời chúng ta nói, lời nói việc làm không như nhau. Thậm chí, nếu vẫn không nhìn thẳng vào khiếm khuyết trong đức hạnh chúng ta thì về sau sẽ lấy thân bán pháp. Tại sao vậy? Có chút danh tiếng rồi, đức hạnh không theo kịp, người ta vừa tiếp xúc với chúng ta năm ba ngày, liền bị nhìn thấu. Nhất là sau khi Trung Quốc đại lục thực hiện cách mạng văn hóa, sự huân tập văn hóa truyền thống khá là ít, sự thiếu sót đã mấy chục năm nay. Đại chúng đối với những người phổ cập văn hóa truyền thống có một sự kì vọng, có một sự tín nhiệm, nhưng nếu những người phổ cập văn hóa truyền thống như chúng ta xuất hiện tình hình thì sẽ có tổn hại rất lớn đối với tín tâm của đại chúng. Cho nên càng phải củng cố nền tảng đức hạnh thì mới có thể đi được lâu dài.

Đã là người hoằng đạo rồi thì sự hành trì của bản thân phải phù hợp với kinh điển, đó mới là hoằng pháp. Chúng ta ở trong đoàn thể, lần trước có nói với mọi người, trước hết phải phục tùng, không phục tùng thì đoàn thể này sẽ bất hòa. Thiên thời không bằng địa lợi, địa lợi không bằng nhân hòa, năng lực mạnh tới đâu, nếu không có nhân hòa, chỉ tính việc xử lý những vấn đề nhân sự bên trong đoàn thể không biết đã phải hao tốn bao nhiêu tinh thần rồi, sẽ gây ra gánh nặng rất lớn. Người không chú trọng nhân hòa chắc chắn sẽ ngạo mạn, ngạo mạn rồi, dù có năng lực tới đâu, cậy tài khinh người, nhất định sẽ khiến cho người xung quanh có áp lực rất lớn. Cho nên tài hoa phải lấy “đức” làm gốc, “đức giả, tài chi soái dã”, đức hạnh là chủ soái của tài năng, đức hạnh chỉ huy tài năng thì tài năng đó mới lợi ích cho đoàn thể. Nếu như “đức” không đủ, “tài” rất mạnh thì sẽ dùng “tài” đi xem thường người khác, đi ép người khác. Khi đã xem thường người khác thì ngay cả lãnh đạo cũng xem thường.

Cho nên Khổng Tử đặc biệt khuyên chúng ta, phải đối trị sự ngạo mạn, đối trị sự keo kiệt. Hễ người keo kiệt thì tâm đồ kị sẽ nặng, không chịu được người khác tốt, cứ phải mình tốt mới được, tiền không muốn cho người khác, kinh nghiệm không muốn cho người khác, tâm địa nhỏ hẹp. “*Nếu có tài năng như của Chu Công*”, câu nói này chúng ta phải biết nghe, đây là sự thương yêu và nhắc nhở cao độ của Khổng Tử đối với người có tài. Bất kì người nào cũng phải ghi nhớ câu này. Chu Công chế lễ tác nhạc, mở ra vận nước hơn 800 năm của triều Chu, Chu Lễ là hiền pháp hoàn chỉnh nhất thế giới, tài năng của ai cao hơn Chu Công? Ngài lấy ví dụ này là đã khuyên tới cực điểm rồi, không thể cậy tài khinh người. “*Nếu có tài năng như của Chu Công mà kiêu ngạo keo kiệt thì những điều khác không đáng nhìn tới*”, đức hạnh của họ sẽ bị sự kiêu mạn

làm chướng ngại, tài năng cũng rất khó đột phá. Chúng ta để ý xem giới showbiz, có rất nhiều người có tài nhưng họ không chế phục được sự ngạo mạn, sau cùng phải chịu thiệt thòi lớn.

Khổng Tử nói: “*Quân tử hòa nhi bất đồng, tiểu nhân đồng nhi bất hòa*”, chữ “hòa” này tức là biết nhân hòa, biết lấy sự hòa hợp của đại cục làm trọng. Còn sự “bất đồng” này, khi người khác có ý kiến khác với họ, họ có thể bao dung. Chúng ta nếu như nghe người ta nói ý kiến khác với chúng ta mà lập tức bốc hỏa thì đó không phải là quân tử! Quý vị đồng đạo, không phải quân tử thì là gì? Cho nên quân tử, tiểu nhân không phải nói họ có phạm pháp hay không, không phải nhìn từ pháp luật, quân tử, tiểu nhân là nhìn từ tâm lượng, tâm lượng nhỏ sẽ biến thành tiểu nhân. Chúng ta để ý xem trong Luận Ngữ những câu về quân tử, tiểu nhân, căn nguyên ở tấm lòng. Cho nên “*quân tử bất kh*”, họ rất độ lượng. Một người sự nghiệp thành tựu được bao lớn tỉ lệ thuận với tâm lượng của họ. Hễ tâm lượng nhỏ thì sẽ dễ nổi nóng, dễ thấy người khác chướng mắt, dễ oán trách người khác, một đồng rác rưởi chẳng phải đều đựng hết trong cái thùng rác nhỏ này hay sao?

Người ta bất đồng ý kiến với mình, mình vẫn có thể tiếp thu, có thể bao dung thậm chí có thể lấy đó làm gương, không phải “ghét không thềm nghe!” Người ta có thái độ rất không tốt, quý vị không những không nóng giận, nếu lời của họ nói là đúng thì quý vị có thể tiếp thu, vậy mới có thể khiến người cảm động, “Tôi thường đắc tội với anh ấy, anh ấy còn nghĩ cho tôi, anh ấy còn có thể tiếp thu lời tôi, người này khí chất phi phàm”. Không chỉ bao dung ý kiến bất đồng mà thói quen sinh hoạt, tính cách của người khác bất đồng, vẫn có thể bao dung, có thể thông cảm. Sự thông cảm này là, thì ra tình hình gia đình của họ là như vậy, thì ra kinh nghiệm trước đây của họ là như vậy, cho nên bây giờ họ có hành vi này là có lý do. Sau khi đã thông cảm, sau khi đã bao dung, tiếp thêm bước nữa là muốn giúp đỡ họ, chuyển biến tính cách không tốt của họ, như vậy mới thật là nhân hậu, thật là trung nghĩa! Cho nên quân tử “*hòa nhi bất đồng*”.

“Tiểu nhân đồng nhi bất hòa”, chữ “đồng” này là thế nào? Tâm yêu hận, tâm thương ghét của tiểu nhân rất mạnh, người nào có cách nói giống như họ, suy nghĩ giống như họ thì gắn bó keo sơn, tốt không chịu được. Hận từ đâu mà tới? Từ yêu mà tới. Quý vị không yêu một người thì quý vị có hận họ được không? Quý vị đi trên đường, có một người không quen biết tròng mắt với quý vị một cái, quý vị có giận không? Vẫn giận à? Tâm nhỏ hẹp như vậy thì không được, ngay cả hạt cát mà cũng không dung chứa được sao? “Thôi kệ thôi kệ, kệ anh ta, không sao”. Nếu như chồng quý vị lần đầu tiên tròng mắt nhìn quý vị một cái, “Đời này tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu”. Tại sao lại sanh ra tác dụng lớn như vậy? Là do tâm thương ghét, đó là tình chấp, tình thức, biến hóa khôn lường.

Cho nên nhà Phật dùng từ bi không dùng ái, tình ái thế gian thật ra vẫn là rơi vào trong tình dục, là thương ghét. Nếu như thích, thì tốt không chịu được; bất đồng ý kiến

rồi, lợi hại xung đột rồi thì lập tức trở mặt, lập tức đối lập, điều này trong lịch sử đều có. Quý vị xem, những lúc muốn mưu lợi ích, tốt không chịu được, thấy đều dính với nhau; lợi ích xung đột rồi thì đôi bên đưa đối phương vào chỗ chết. Trong Luận Ngữ, Không Tử nói: “*Ái chi dục kì sanh, ó chi dục kì tử*” (yêu thì muốn cho sống, ghét thì muốn cho chết), khi rất thích họ thì họ cái gì cũng tốt, về sau ghét họ rồi thì ngày ngày trừ cho họ chết. Như vậy chẳng phải mê hoặc sao? Người này đã mê hoặc điên đảo tới cực điểm rồi.

Ngày nay chúng ta có quan hệ vô cùng tốt với bạn bè và người thân, vừa hay gặp phải một cảnh giới, hai bên có hiểu lầm rất sâu sắc, chúng ta còn luôn luôn làm sao hóa giải, thậm chí làm sao giúp họ, đây mới là chân tâm! Nếu như một người đối với bạn bè và người thân có quan hệ tốt, sau khi xuất hiện một số hiểu lầm thì động một chút liền mắng đối phương, thì chúng ta phải hồi quang phản chiếu, cái tâm này đã lệch lạc rất nhiều rồi. “*Tuyệt giao không nói lời ác*”, chân tâm không đổi, bây giờ có hiểu lầm thì vẫn luôn luôn luôn nghĩ làm sao giúp đỡ họ, như vậy mới đúng. Giúp không được thì phải làm sao? Tạo duyên, quý vị tìm người có thể giúp họ, nếu thật sự không còn cách nào nữa thì hãy niệm Phật hồi hướng cho họ, tận hết tấm lòng trung này. Tiểu nhân “đồng” là vì lợi ích, những lúc cảm thấy rất tốt thì “đồng”, nhưng khi tình thế thay đổi thì sẽ không “hòa”.

Chúng ta bình tâm quan sát sự chung sống giữa người và người, lúc bắt đầu đều có một giai đoạn nồng nhiệt, mọi người có phát hiện ra không? Lúc bắt đầu mới quen, người bạn này thật là tốt! Khi giai đoạn nồng nhiệt qua rồi, sống chung lâu rồi, đối phương có khuyết điểm gì cũng nhìn thấy rồi, sau đó sự nhiệt tình có thể hơi giảm sút. Cho nên tại sao “*không nịnh giàu, không khinh nghèo; không có mới, rồi nói cũ*”? Con người tại sao thích cái mới? Giai đoạn nồng nhiệt còn chưa qua. Con người tại sao lại nói cũ? Chung sống lâu rồi, quên sự cống hiến rồi, ân đức quên rồi, chỉ nhớ tới khuyết điểm của đối phương, chỉ nhớ cái sai của đối phương nên mới sanh ra tình hình có mới nói cũ như vậy. Lẽ ra bạn bè càng cũ thì giao tình sẽ càng lâu càng tốt. Cho nên không phải cảnh giới có vấn đề mà là tâm của chúng ta có vấn đề.

Sự phục tùng, trước đây chúng ta cũng đã nói tới, học vấn là sống động, lãnh đạo không đúng thì phải biết khuyên gián. Người nói: “Tôi không dám khuyên”, tại sao không dám khuyên? Trong tâm đang quái ngại điều gì? Lo lắng điều gì? Người không dám làm việc đạo nghĩa, có thể là bởi vì có trở ngại. Không thể chính trực, đều là có dục vọng ở trong đó, gọi là “*vô dục tắc cương*”, vì có suy nghĩ tới lợi ích của mình, việc nên làm thì không làm, đây là không có chánh khí của quân tử.

Con trai của Phạm Trọng Yêm là Phạm Thuần Nhân làm tới Tể tướng, ông nói rằng: “*Cầu ngôn chi bất dụng, vạn chung phi sở cố dã*”. Nếu như tôi phải khuyên gián hoàng đế mà ngài không tiếp thu, cho dù là vạn chung tức là bổng lộc cao nhất, tôi ngay cả nghĩ cũng không nghĩ, nhìn cũng không nhìn, tôi xin từ chức. Tôi ở vị trí này điều

quan trọng nhất là phải khuyên hoàng đế, ngài không nghe, tôi đã không làm tròn trách nhiệm này, tôi còn lãnh bổng lộc của quốc gia để làm gì. Cái này mới là thái độ của một trung thần, là tận đạo nghĩa, không phải là kết giao vì lợi hại. Lãnh đạo quay đầu rồi, hãy mau mau quay về giúp đỡ, một câu oán trách cũng không có, không oán hận. Tất nhiên, lúc ra đi thì không nói lời xấu, đừng có “được, bữa nay mình ra đi rồi, phải mắng ông ta cho hả dạ mới được”, vậy là quý vị chặt đứt hết cả đường lui rồi. Sống chung với người phải để đường lui, sau này cơ duyên chín muồi sẽ dễ qua lại, dễ cùng làm việc.

Cho nên sự tận trung này vẫn là phải dùng lý trí để đối mặt. Trong quá trình chúng ta hoằng pháp, lãnh đạo của chúng ta đi không đúng đường, vào lúc này chúng ta không thể vì tình cảm cá nhân mà bị lệch theo họ. Quý vị nói, nhưng họ đối với tôi có ân đức. Họ với chúng ta có ân đức là dẫn dắt chúng ta bước vào học tập văn hóa truyền thống, quý vị học văn hóa truyền thống càng tốt thì công đức của họ càng lớn! Điều này phải rất tinh táo, không thể dùng tình cảm đối mặt với sự biến hóa của nhân duyên. Ngày nay họ lệch rồi, mỗi người đều đang tu hành, cảnh giới thử thách rất nhiều, người đi trước chưa chắc đã tới trước, hơn nữa người đi trước có thể đối mặt với danh văn lợi dưỡng càng nhiều. Cho nên y pháp bất y nhân, phải dùng lý trí mà tận trung.

Trong lúc này điều quan trọng hơn là gì? Mình thành tựu rồi, người lúc đầu dẫn dắt mình học tập, thâm nhập văn hóa truyền thống, công đức của họ lớn. Mình mau mau đi đúng con đường này để họ nhìn thấy, họ hiểu rồi, có thể họ sẽ quay đầu. Quý vị còn chưa làm đúng, còn chưa đi được phương hướng đúng đắn, quý vị có nói nửa ngày người ta cũng không chấp nhận. Bây giờ, đối với một sự việc, năm người có thể có năm cách nhìn. Thời đại này muốn thuyết phục người khác, thật ra mà nói, không cách nào dùng miệng được, khó. Phải dùng cái gì? Thân thể thực hành, làm ra được thành quả. Chúng ta rất may mắn, chúng ta theo trí huệ của sư phụ mà làm, quý vị phải uống thuốc định tâm hoàn.

Điểm thứ hai, chúng ta nói là phải tận tâm tận lực mà làm, và sự tận tâm tận lực này ngoài sự đi làm việc ra, điều rất quan trọng chúng ta vừa mới nói rồi, đức là gốc vậy, phải nâng cao đức hạnh của bản thân thì tài năng mới có thể phát huy tốt. Cho nên sự tận tâm này không thể chỉ chấp ở sự nhiều ít của công việc, sự vật, hoặc là nâng cao năng lực mà thôi, mà còn phải chú ý nâng cao công phu đức hạnh. Ngoài đức hạnh ra, tất nhiên năng lực làm việc, có thể trải qua 1 việc liền có được sự trưởng thành, đây cũng là thái độ hết sức tận trung.

Có giáo huấn của sư phụ là “Mười nguyên tắc cuộc sống hiện đại”, mọi người đã học thuộc mười nguyên tắc này chưa? *“Đầu óc linh động một chút, nói năng chậm một chút, nụ cười tươi một chút”*, còn một điều nữa cũng liên quan tới cái miệng, *“miệng nên ngọt một chút”*. Cái “ngọt” này không phải xu nịnh mà là khích lệ người khác. Tại sao vậy? Trong thời đại này, thông thường người ta không có lòng tin, cho họ sự khích lệ thích đáng thì giống như sạc điện cho họ vậy, đừng có thường hay chỉ trích phê bình

khiến người ta buồn lòng. Sống chung với người khác “*độ lượng hơn một chút, tính khí dịu một chút, làm việc nhiều một chút*”, “*lý do ít một chút*”. “*Động tác nhanh một chút*”, cái “nhanh” này không phải gấp gáp, mà đừng có dây dưa lê mê, chúng ta bây giờ có thể dùng sổ nhật kí công tác để ghi nó lại, làm việc gì cũng có tiến độ, không để lê mê dây dưa. “*Hiệu quả cao một chút*”, làm việc nhấn mạnh làm sao để câu thông nhân hòa, làm sao càng làm càng có hiệu quả hơn, “*câu nhật tân, nhật nhật tân, hựu nhật tân*” (ngày mới, ngày ngày mới, mỗi ngày mỗi mới), làm người làm việc cũng phải giữ thái độ “*tinh tấn*” trong Lục Độ Ba-la-mật.

Phần thứ hai của “trung” là tận tâm tận lực. Bao gồm tiến cử nhân tài cho đất nước, điều này trước đây cũng đã nói với mọi người. Một người lãnh đạo tốt, nhất định thường tán thưởng cái tốt của người khác, thường tiến cử người hiền năng làm lợi ích cho đoàn thể, lợi ích cho chánh pháp, tuyệt đối không thể đố kị. Đố kị nhân tài hoàng hộ tốt thì chỉ có một con đường để đi, chính là địa ngục. Lời này tôi đã chia sẻ với mọi người rồi, điều này tôi cũng rất cảnh giác. Tới lúc đi tới chỗ vua Diêm La thì đừng có lời tôi xuống nước, nói ông Thái chưa từng nói qua. Bữa nay là ngày 25 tháng 10 năm 2010 dương lịch, là ngày lễ Quang Phục của Đài Loan, tôi chắc chắn sẽ ghi nhớ, tới lúc tôi bị bắt tới chỗ vua Diêm La, tôi cũng sẽ không bị quên mất thời gian (Cười).

Cảm ơn mọi người!